

Vigilie za Houlu

Nitrem vibrují

podivné tóny

dunících kolejí

mlýnskými kameny

rozmělněné na prášek

jemnější než dech panny

Na semaforu

přeházené stíny

místo zelené

černá barva hlíny

Po mrtvičce snů

nějak jsme si zvykli

touhy po nocích sepsané

přes tmavé kopíráky

jak zchromlé postižené

jak bezmocné mrzáky

tlačit na kolečkové židli

Ještě zbývá

posedět s kamarády u piva

rozdat všechny knihy

Dávno jsi rozdal sám sebe

své soukromé nebe

Strom vichrem nalomený

bolest půlnočního bdění

křehká třtina snění

myšlenky osamění

co zebou až do morku

Volnost darovaná psovi

místo řetězu na dvorku

Zbyla marnost

věčného hledání

zasypané rány solí

slepecké tápání

o bílé holi

Zklamání

ten neodbytný pocit

že není proč žít

že není co mít

že není co ztratit

krom sebe sama

V zrcadlech kaluží

noc černě oděná dáma

mrakem zhasíná

odraz měsíce

Právě začíná

poslední drama

Stříbrné kolejnice

duní tmou

Čas se krátí

nenažraná tlama

rychlíku R 513

Stojíš u trati

osamělý pěšák

připravený na zteč

Není jiných břehů jak

pravda a lež

Houká vlak

světa reflektorů

v temném horroru

Do prostoru

mezi pražce

uléhá postava

vzkaz v kapse

trýznivá slova

...zapomeň moje jméno

- už bylo odvezeno

K ránu

v loužích voda zledovatí

z nebe

naslouchají všichni svatí

cinkání klíčů na Václaváku

Ve větvích

u ohňů tuláků

utichl smích

v kropenkách klobouků

se slzami smíchaných

třicet stříbrných

dešťových kapek

Ze zažloutlých fotek

vzpomínky jak ptáci

na křídlech zármutku

vzlétnou klecí

k nebi a smutku

Miroslav Miky Marusjak

1. místo v kategorii Poezie oldpsavců

Trapsavec 2014